

Feestzitting 6 december 2008

Verwelkoming door Dr. Robert Nailis

Geëerd gezelschap

Mede namens de Heer Crijns, Magistraat-Assessor van onze Raad en tevens ondervoorzitter van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Tongeren, mede namens de leden, plaatsvervangende leden en medewerkers van de Provinciale Raad van de Orde der Geneesheren van Limburg is het mij, als voorzitter, een waar genoegen u allen hier te kunnen verwelkomen op onze plechtige feestzitting anno 2008.

Voornamelijk dank ik voor hun vererende aanwezigheid:

De Heer Van Houche, Emeritus Kamervoorzitter Hof van Beroep te Antwerpen

De Heer Muyldermans, substituut-Procureur des Konings te Hasselt

Mevrouw Lommelen, onderzoeksrechter te Hasselt

De Heer Gruyters, onderzoeksrechter te Hasselt

De Heer Jordens, onderzoeksrechter te Hasselt

Dr. Albertyn, Voorzitter van de Provinciale Raad van Antwerpen

Dr. Cassiman, Voorzitter van de Provinciale Raad van Oost-Vlaanderen

Dr. Valembos, Voorzitter van de Provinciale Raad van Luxemburg

Dr. Schockaert, secretaris van de Provinciale Raad van West-Vlaanderen

Dr. De Graef, plaatsvervangend Secretaris van de Provinciale Raad van Brabant

Dr. Beke, Dr. Gilot, Dr. Vandekerckhof, gewezen voorzitters van de Provinciale

Raad van Limburg

De Heer Goovaerts, ere-inspecteur der apotheken

Dr. Knapen, gewezen voorzitter van de Raad van Bestuur van de Universiteit Hasselt.

Het leven moet voorwaarts worden beleefd, schreef Kierkegaard, maar kan alleen achterwaarts worden begrepen. Een plechtige feestzitting als deze zet traditioneel twee groepen collega's extra in de kijker: zij die gehuldigd worden om hun vijftig of méér jaren inzet voor hun medemens en zij die dit jaar promoveerden maar geleidelijk aan, in de loop der jaren, steeds met vastere hand, de fakkel in het Limburgs artsenslandschap gaan overnemen. "De bloemen van morgen zijn de zaden van gisteren"

In het bijzonder verwelkom ik hier deze namiddag dan ook graag onze collega's-jubilarissen, tweeëntwintig in totaal. Ze zijn niet allen hier, die vijftig jaren geleden -drie zelfs zestig jaren geleden- hun beroepsloopbaan hebben aangevat.

Waarde collega's-jubilarissen: uw goede eer en faam komen neer op het beroep in zijn geheel en op de Orde der Geneesheren in het bijzonder.

Het is dan ook met grote fierheid dat wij u vandaag viëren en deze viering is voor U tevens de bekroning van een halve eeuw en méér dienstvaardigheid tegenover de medemens. De geneeskundewereld in Limburg is beter geworden omdat u er in hebt geleefd en gewerkt.

Dr. Jos Vandekerckhof, thans plaatsvervangend lid en plaatsvervangend afgevaardigde van onze Provinciale Raad bij de Nationale Raad zal straks voor U allen de jubelende danktoon aanheffen en ons allen voorgaan bij het grasduinen in uw individueel, ongetwijfeld immer bezielend beroepsleven.

Beste collegae-jubilarissen, in mijn persoonlijke naam en in die van de voltallige Raad van Limburg, nu reeds van harte proficiat voor uw lichtend voorbeeld. Dr. Hugo Orye zal aansluitend, namens de jubilarissen, een wederwoord tot ons richten.

Het verleden leeft in ons, de toekomst hoopt op ons.

We beginnen met de jeugd, de fakkeldragers van morgen, de gepromoveerden van dit jaar.

Zij zullen ons worden voorgesteld door Ondervoorzitter Patrick van Rossum en zij worden allen uitgenodigd de aloude Eed van Hippocrates af te leggen. Het afleggen van deze Eed heeft nog steeds een gewichtige betekenis tot op heden : het is de publieke bevestiging van jonge geneesheren tegenover de maatschappij, te behoren tot een beroepsklasse met een weliswaar verpletterende verantwoordelijkheid maar gewapend door een erecode, die alle kwaliteitswaarborgen biedt aan de gemeenschap. De Code bepaalt immers het kader en de limieten waarbinnen de arts-patiëntrelatie dient beleefd te worden. Aarzel nooit, in geval van twijfel, beroep te doen op één van de raadsleden.

Beste collegae-promovendi, in mijn persoonlijke naam en in naam van de voltallige Raad, van harte proficiat en welkom binnen het Limburgs artsencorps. Talenten heeft u, dit is bewezen. De Raad wenst u allen nog dat broodnodige tikkeltje geluk toe, nodig om te slagen in het grote "levensexamen" waar u nu voorstaat. Dr. Rens Busschots zal namens de promovendi een wederwoord richten tot de vergadering. Tussendoor worden we vergast op muzikale intermezzo's. Het geheel wordt geleid door Dr. Danny Jamaer, onze secretaris.

Mag ik U, aan het einde van mijn verwelcoming, vriendelijk vragen even recht te staan om de overleden collega's van het voorbije jaar in herinnering te brengen.

Dokter Paul Crolla, dokter René Kusters, dokter Marcel Rigaux, dokter Joost Van Mileghem, dokter Vital Goessens, dokter Johan Van Holderbeke, dokter Alfons Jacobs, dokter Luc Siemons, dokter Dirk Boes, dokter Freddy Theunis, dokter Gaston Weytjens, dokter Joseph Schepers.

Het is stilaan een ongeschreven wet geworden dat de Voorzitter van de Provinciale Raad van Limburg op het einde van zijn mandaat de gelegenheidstoespraak dient te houden op de laatste feestzitting van zijn mandaat.

Wat mij betreft is dit een dubbel mandaat, zijnde tweemaal drie jaren. In totaal dus zes jaar voorzitterschap, een ruime periode waarop een terugblik wel de moeite waard is.

Het voorzitterschap van de Orde der Geneesheren is een zware, maar erg verrijkende taak.

Persoonlijk genoot ik wel het voorrecht om telkens met een erg gemotiveerde en constructieve equipe te mogen werken, hetgeen een en ander wel vergemakkelijkt en waarvoor ik al mijn collega's-raadsleden erg erkentelijk ben. Er zijn de vele adviesvragen van collega's en derden

die à la minute blijven toestromen en die ook à la minute dienen opgelost te worden. Er zijn de talloze afstappingen met het gerecht (de onderzoeksrechters, de substituten, de politie) over heel de provincie, telkens er een dossier of een voorwerp dient in beslag genomen te worden door de rechtbank.

Er zijn de vele raads-en bureauvergaderingen soms tot in de late uurtjes. De vergaderingen met de Nationale Raad in Brussel. De vele verzoenende gesprekken en contacten met klagers, teneinde hen méér wegwijs te maken in de werking van de orde. Er is de nauwe samenwerking met en de supervisie van het secretariaat en de erbij horende administratie. Kortom er komt véél, héél veel kijken bij het vervullen van een dergelijk mandaat. Maar het is een erg boeiende en dito verrijkende uitdaging. Komt hier nog een volumefactor bij. Het is onvoorstelbaar vast te stellen hoe in de laatste jaren de workload is opgelopen. Er zijn méér gesprekken nodig om preventief een al dan niet dreigend conflict op te lossen. Ook klagers of mensen die met een probleem zitten, worden mondiger en talrijker en benaderen je. Er zijn beduidend méér contacten met het gerecht. Het aantal klachten dat de raad bereikt neemt toe; er zijn dus ook méér tuchtprocedures. Het aantal contracten tussen geneesheren onderling of tussen geneesheren en derden, dat aan de raad ter appreciatie wordt voorgelegd, neemt toe, hetgeen uiteraard een goede wending is, maar anderzijds voor een hogere werklast zorgt. Preventie, de kaart die de Raad van Limburg sinds enkele decennia progressief steeds méér en méér trekt, is lonend maar je steekt er ook véél tijd in. Ernstige tuchtzaken -we hebben er de voorbije jaren zo enkele gehad - maar ook minder ernstige, zijn voor een raadslid geen gemakkelijke onderneming, u mag het van mij aannemen. Het blijft alvast niet in je koude kleren zitten!

Het verbaast me dan ook, nu nog collega's te ontwaren die de Orde in vraag stellen. Er is geen alternatief voor de Orde, tenzij de rechtbank. Het K. B. 79 in het algemeen en het tuchtrecht in het bijzonder laten vrijheid open, die je erg gewetensvol moet invullen. Regulier recht is per definitie repressiever van aard. Er zijn honderden tuchtcolleges in dit land! Sommige geneesheren wensen de afschaffing van de Orde der Geneesheren. Dat zij maar eens goed nadenken! Hebben ze liever dat een klacht tegen hen behandeld wordt door een college van drie rechters of in het beste geval één rechter en twee al dan niet gepensioneerde geneesheren?

Ik verzeker u dat het attest hetzelfde is, maar de bril, doet datzelfde attest vaak anders lezen door een geneesheer dan wel door een magistraat. In de tuchtrechtspraak bij de orde wordt de arts geconfronteerd met twaalf van zijn gelijken, democratisch verkozen door héél het geneesherencorps van de provincie. Een hoge magistraat zorgt mede voor de correcte gang van zaken en voor de rechten van de verdediging. Dit stelt me nu in de gelegenheid de heren Crijns en Cox te danken voor hun jarenlange fijne samenwerking met en binnen de Raad. De magistraten hebben een adviserende, geen beslissende stem. Dat neemt echter niet weg dat zij van onschatbare en onvervangbare waarde zijn. De Provinciale Raad van Limburg telt momenteel 2530 leden. Dit situeert ons, na Luxemburg, als tweede kleinste raad van België. Onze raad telt twee magistraten-assessoren. We worden bijgestaan door één griffier en hebben twee secretaresses in dienst, één voltijds en één deeltijdse functie. Tenslotte krijgen we nog bijstand van een juriste.

Vergaderingen zijn er in voldoende mate: het bureau, al dan niet in verzoening, de onderzoekscommissie, de raadkamer, de gemengde commissie contracten en gespreide activiteiten, de redactiecommissie en uiteraard de vergaderingen van de raad zelf.

Er zijn de toenemende visiewijzigingen o. a. door de richtlijnen van de Europese Commissie. Zo is er het flinterdunne "fluïdum" ontstaan tussen reclame en publiciteit. Ik denk hierbij aan publicaties al dan niet via de website door bepaalde specialisten, om maar iets te noemen. Wat met overnames van Belgische praktijken, evt. ziekenhuizen door het buitenland in de grensstreek? Ik bedoel hiermede dat je voortdurend dient te schakelen. Wat gisteren niet kon, kan vandaag wel (of nog niet). Het is een immer zoeken geworden!

Ook bij ons verspreiden zich de elders in het medisch landschap vastgestelde tendensen. Méér vrouwelijke inschrijvingen, méér "nine-to-five"-jobs, méér groepspraktijken bij huisartsen, hoewel de overgrote meerderheid nog solo werkt, méér fusies tussen ziekenhuizen. Weinig kandidaten nog voor de huisartsdiscipline. Het is voorwaar geen goede evolutie. Er is echter nog méér overleg en taakafbakening nodig tussen huisarts en specialist. De zorgpaden komen eraan, om maar iets te zeggen. Er ligt nog véél werk op de plank.

Anderzijds dienen de artsen ook te waken over hun beroepsfierheid. Een correcte continuïteit van zorgen, bij eigen afwezigheid, lijkt me het minimum minimorum. Zowel voor de weekavonden en nachten als voor de weekend- en feestdag wachtdiensten zullen artsen vooral huisartsen, steeds meer en in grotere verbanden moeten gaan samenwerken. Hier ligt m. i. een belangrijke taak weggelegd o. a. voor de huisartsenkringen en dient preferentiëel op Limburgs "huisartsoverkoepelend niveau" ook worden aan verder gewerkt.

De laatste twee jaren had ik de eer deel te mogen uitmaken van een werkgroep Nederlandstalige en Franstalige collega's ter hervorming van de Orde der Geneesheren. Wij, ook onze raden, zijn immers al jaren overtuigd van noodzakelijke en belangrijke veranderingen.

Vele politieke wetsvoorstellen zijn hierover al ingediend en al vele jaren lang zonder gevolg gebleven. Ook wij, vanuit de basis, zijn al zo'n 15-20 jaren lang vragende partij voor een wijziging aan de bestaande wetgeving. Dankzij een merkwaardige consensus, zeker tussen de Vlaamstalige ordes maar uiteindelijk ook met de Franstalige ordes; ligt intussen een document voor dat wij "De krachtlijnen voor de hervorming" en de Walen "Les Lignes de force" noemen. Er werd een definitieve overeenstemming bereikt in de Nationale Raad op 8 november jl. met quasi unanimiteit van stemmen. Wij zijn natuurlijk artsen en derhalve deden we een beroep op hoge magistraten om dit alles in een "juridisch kleedje" te herschrijven, uitgaande van al het goede uit het verleden (het K. B. 79), maar met aandacht voor onze aspiraties en op ervaring gestoelde voorstellen ter modernisering en aanpassing aan de huidige tijdsgeest. Men zal alvast deze generatie artsen die in de provinciale raden zetelden bezwaarlijk kunnen beschuldigen van immobilisme of een gebrek aan creativiteit. De finale beslissing zal uiteraard bij de politiek liggen, maar ook dat scenario ligt al voor.

Wat zijn nu die "beruchte" krachtlijnen over de hervorming van de Orde der Geneesheren?

Vooreerst wordt vastgesteld dat de hervorming van de orde van een bepaald beroep het best wordt aangevoeld door de beroepsgroep zelf en de krachtlijnen ervan moeten dan ook verwoord worden door een brede vertegenwoordiging van deze beroepsgroep. Als referentie voor de structuur werd uitgegaan van die van de advocaten. Overeenkomstig de federale en communautaire logica van het land worden twee autonome ordes van geneesheren voorzien, met elk een Algemene Raad, een Raad van Beroep en vijf Provinciale Raden; één voor de Vlaamse Gemeenschap en één voor de Franse en Duitstalige Gemeenschap. Een federale raad is als koepel bevoegd voor welomlijnde materies zoals adviezen met een internationale en/of federale draagwijdte en de Code van Plichtenleer. Het waken over "de eer en waardigheid van het beroep" (artikel 6, tweede paragraaf van het K. B. 79 betreffende de Orde der Geneesheren en art. 9 van de Code van Geneeskundige Plichtenleer) wordt vervangen door het waken over "het naleven van de regelen der medische plichtenleer en over de handhaving van de waardigheid, de morele integriteit en de verantwoordelijkheid van de artsen evenals de kwaliteit van zorg, getoetst aan de huidige wetenschappelijke kennis en de bijzondere vertrouwensrelatie van de arts met zijn patiënten in de maatschappelijke context." Behalve de Raden van Beroep worden de ordinale organen voorgezeten door een arts. Voor de Provinciale Raden dienen magistraten te worden benoemd als bijzitter en hun aantal dient te worden opgetrokken.

De arts dient zich in te schrijven bij de Provinciale Raad in wiens gebied zijn/haar hoofdactiviteit, in termen van tijdsbesteding, plaatsvindt.

De arts die jaarlijks zijn bijdrage betaalt, is verkiesbaar als lid van de Provinciale Raad na vijf jaar - dat was vroeger tien jaar - te zijn ingeschreven op de Lijst van de Orde, waarvan minstens één jaar op de Lijst van de Provinciale Raad waarvoor hij zich kandidaat stelt.

De tuchtrechtelijke zittingen van de Provinciale Raden zijn openbaar, zoals nu reeds in de Raden van Beroep. De scheiding tussen onderzoek en rechtspreken wordt formeel vastgelegd. De disciplinaire procedure moet worden aangepast aan de evolutie van de maatschappij, rekening houdend met het

specifiek karakter van het tuchtrecht. De tuchtsancties zijn : de waarschuwing, de berisping, de schorsing in het recht de geneeskunde uit te oefenen tot maximum 2 jaar en de schrapping van de lijst. Uitstel tot uitvoering van straf of opschorting van sanctie, beide al dan niet met probatiemaatregelen, zijn voorzien. In geval van zwaar risico voor de maatschappij kan een schorsing van maximum drie maanden het recht de geneeskunde uit te oefenen uitgesproken worden die onmiddellijk uitvoerbaar is onafhankelijk van het feit dat er beroep wordt aangetekend. Uitwisbaarheid van sancties en eerherstel zijn voorzien.

Dit vormt de essentie van de krachtlijnen.

Er is méér geformuleerd uiteraard, maar dat kunnen we binnen het tijdsbestek van vandaag niet aan de orde brengen.

De Orde zal en moet evolueren. . of de politiek zal volgen blijft “koffiedik” kijken.

Rest me nog aan het einde van deze gelegenheidstoespraak een warme oproep te lanceren naar nieuwe kandidaten voor de Orde van Limburg. Binnenkort zijn er opnieuw de verkiezingen voor de provinciale ordes . Nu, op dit eigenste moment, doe ik een oproep van Oost naar West, van Noord naar Zuid : “Er is nood aan inzet”. Met zijn allen moeten we onze schouders zetten onder de Orde. Soms denk ik dat er een beurtrol zou moeten zijn, zo één ieder zou kunnen begrijpen wat de Orde werkelijk is en hoe onvervangbaar dit orgaan is voor ons corps. Dit is helaas utopie. In beide arrondissementen dienen echter zes nieuwe effectieve leden en zes nieuwe plaatsvervangers verkozen. Dat het geen makkelijke job is voor een raadslid is overduidelijk. Dat je tegen een “stootje” moet kunnen, moet niet verzwegen. De Orde is een grote leerschool. Mede door uw inzet hopen wij in maart a. s. te kunnen uitroepen:

We zijn er in continuïteit en “yes we can”.

Feestzitting 6 december 2008

Eedaflegging

Inleiding door dokter Patrick Van Rossum

Geachte Voorzitter

Geachte Collegae

Dames en Heren

Graag richt ik vandaag, op deze speciale dag, waarop huldiging van de jubilarissen en de eedaflegging van onze promovendi samen vallen, het woord tot u allen.

Naar goede gewoonte en voor de derde maal op rij, heb ik de eer als ondervoorzitter, om de jonge promovendi te begeleiden bij het afleggen van de Eed van Hippocrates.

Niet onbelangrijk daar de Eed nog steeds de ziel vormt van onze deontologische Code.

Twee jaar geleden trachtte ik beknopt toe te lichten wie Hippocrates was; een grote aanhanger van de klassieke Griekse geneeskunde. Hij behandelde geen ziekten, maar zieken.

Het jaar nadien stelde ik me de vraag of de Eed van Hippocrates nog wel van deze tijd is?

Men kan zich niet van het idee ontdoen dat de Eed door de jaren heen een belangrijke inspiratiebron blijft voor wie op zoek is naar een vruchtbare toenadering tussen de beginselen van goed medisch handelen, de moderne bio-ethiek en de rechten van de patiënt.

Het begrip “arts-patiënt-relatie” was zo essentieel geworden, dat Hippocrates, de peilers hiervan neerschreef als een eed.

Sta me toe om nu even stil te staan, met wat ons allen als arts eerst aanbelangt, namelijk de “Arts-patiënt- relatie.”

Er is geen arts zonder patiënt en de patiënt heeft een arts nodig om te genezen. Beiden zijn onlosmakelijk en juist dit laatste maakt alles zo boeiend in ons beroep als arts. Artsen willen mensen helpen. Het is hun beroep, hun professie, noem het maar een roeping!

Vanuit dit standpunt dragen wij als arts een grote verantwoordelijkheid. Een persoon die zich lichamelijk of psychisch bedreigd of gehinderd voelt in zijn normaal functioneren, gaat hulp zoeken bij een andere persoon; de arts. Door de contacten van een gehinderd persoon met een deskundig iemand ontstaat die “arts-patiënt- relatie”, als blijvende waarde doorheen de jaren vanaf Hippocrates tot op heden.

Geachte promovendi, als jonge arts bepaalt u nu voor het eerst zelf welke inhoud u aan deze contacten, zijnde de arts-patiënt- relatie wil geven. Ik ben er ook van overtuigd dat onze aanwezige jubilarissen, kunnen bevestigen dat niet enkel de geneeskunde gereduceerd is, maar ook de verhouding tussen arts en patiënt. De patiënt is mondiger geworden en de tijd dat de arts aanzien werd als een onfeilbaar iemand, behoort tot het verleden. Je zult toch nog geconfronteerd worden met verkeerde diagnoses, gemaakte fouten en spijtige nalatigheden. Dan zul je het hoofd moeten buigen en nederig opnieuw proberen. Want arts betekent: bekommerd zijn, bezorgd zijn om zijn patiënt, die zich volledig aan ons toevertrouwen. Ik kan u als troost het gezegde van Molière aanhalen;

“Het is gemakkelijk op de geneeskunde te smalen (minachtend), wanneer men in blakende gezondheid (gezond) verkeert.”

Laat u vooral niet afschrikken en blijf handelen in eer en geweten. Laat u niet misleiden door allerlei door hoger opgelegde regels, al wordt er van ons verwacht dat we ook wetten op patiënten strikt naleven en hun rechten eerbiedigen.

Een arts die zichzelf goed voelt is een goede arts voor zijn patiënten.

Het originele van de Hippocratische Eed is nu juist de resolute weigering om de arts-patiënt- relatie buiten elke machtsverhouding te plaatsen. Ik blijf erbij, de essentie van een arts-patiënt relatie blijft een vertrouwensrelatie. En het is binnen deze vertrouwensrelatie dat de competenties van de arts kunnen openbloeien.

Arts zijn betekent niet alleen bekommerd zijn om zijn patiënt, arts zijn betekent ook samenwerken met ander collega's. Deze samenwerking wordt nog meer geaccentueerd door het feit dat door de jaren heen als gevolg van de gekende medische evolutie een arts, meer en meer beschouwd wordt als een deelmedicus Samenwerking tussen artsen “staat of valt” met collegialiteit. Collegiaal samenwerken betekent niets anders dan samenwerken in een sfeer van wederzijds vertrouwen en respect. Waarden die u alvast zijn bijgebracht door uw stagemeeesters.

Mogen we besluiten dat al deze wettelijke en maatschappelijke veranderingen, de code zo kwetsbaar maken. Daartegenover staat dat het toch een uitdaging is om deze wijziging in de uitvoering van ons beroep zo in te passen dat zowel arts als patiënt er beter van worden.

Geachte jonge confraters, na 7 jaren hard studeren zijn jullie nu in het bezit van voldoende bagage, om te slagen, in het uitoefenen van naar mijn mening nog steeds het fijnste beroep dat er is, dat van arts.

Jullie beschikken over voldoende maturiteit om te slagen in dit boeiend beroep en een goede geneeskunde uit te oefenen op een collegiale manier, uiteindelijk de beste garantie om door de collega's en patiënten te worden aanvaard en erkend.

Alvorens over te gaan tot de eedaflegging, wil ik van deze gelegenheid gebruik maken om op persoonlijke wijze de jubilarissen mijn waardering en felicitaties over te maken voor hun voorbije loopbaan.

Beste promovendi, tot slot, wens ik jullie ook van harte proficiat en hoop dat jullie allen een schitterende toekomst tegemoet gaan, zowel professioneel als familiaal.

Mag ik u vragen om bij de afroep van uw naam, naar voren te komen om zo gezamenlijk de eed af te leggen.

Met dank.

Feestzitting 6 december 2008

Toespraak namens de jonge geneesheren

door dokter Rens Busschots

Mijnheer de Voorzitter,,
geachte collega's
familie en vrienden

Het is voor mij uiteraard een hele eer om hier deze namiddag de promovendi te mogen vertegenwoordigen en ik ga dan ook proberen om onze gevoelens op deze speciale dag zo goed mogelijk te verwoorden.

Hoewel het misschien als een cliché klinkt, zou ik toch graag willen beginnen met onze ouders te bedanken. Het zijn uiteindelijk zij die ons een dekentje en een warme chocomelk brachten tijdens de koude blok en ons een ijsje maakten tijdens de warme blok. Het zijn ook zij die naar onze lange saaie klaagzangen over voor hen volledig onbekende proffen luisterden en geen krimp gaven als we voor de zoveelste keer kwamen klagen dat de examenmaterie toch zo veel was, dat we te laat begonnen waren met blokken, dat de blok zolang duurde, enz... Naast deze moeilijke momenten, hebben we uiteraard ook geprobeerd om hen zoveel mogelijk te betrekken bij de mooie momenten van het studentenleven, wat niet altijd even simpel was, aangezien onze dag-nachtritmes tijdens de feestperiodes niet altijd overeenstemden. En hoewel ze misschien wel eens ongerust waren over wat hun zoon of dochter toch allemaal uitspookte in het holst van de nacht, ben ik er zeker van dat ze stiekem ook van deze momenten hebben meegenoten.

Wij willen onze ouders dan ook bedanken voor die 7 jaar onvoorwaardelijke steun en hulp bij onze studie, geneeskunde.

Maar laten we ook niet vergeten dat zij diegenen zijn die ons een opvoeding hebben gegeven en levenslessen hebben proberen bij te brengen in de jaren voor onze studie geneeskunde. En tijdens die opvoeding hebben zij blijkbaar persoonlijkheden en karakters gevormd die er op hun 18 jaar voor gekozen hebben om niet in de economie of andere misschien wel meer lucratieve sectoren verder te gaan, maar wel om zichzelf ten dienste of toch zeker ten dele ten dienste te stellen van de gezondheid van de medemens.

Nu weet ik ook wel dat er een groot aantal andere factoren kunnen meespelen in de keuze van het beroep arts, maar ik denk toch dat iedereen die hier ooit de eed heeft afgelegd, een zorgzame persoonlijkheid is, begaan met de gezondheid van de medemens. En ik denk dat zo een persoonlijkheid enkel en alleen tot stand kan komen door middel van een goede opvoeding.

Ook hiervoor zouden wij alle ouders oprecht willen bedanken.

Naast onze ouders zijn er uiteraard nog een heel aantal andere mensen die ons hebben gevormd tot de jonge artsen die we vandaag zijn. Hierbij denk ik dan aan al onze proffen en leermeesters aan de faculteit, maar in het bijzonder ook aan alle perifere stagemeesters en teachende artsen, die hun tijd en energie hebben gestoken in het uitleggen van principes of vaardigheden die voor hen misschien zeer banaal waren, maar die voor een arts in opleiding essentieel zijn.

Het zomaar openstellen van uw patiëntenbestand aan een toch wel wildvreemde, nog niet afgestudeerde arts met al zijn tekortkomingen is niet eenvoudig en niet zonder risico. In deze tijd van topzorg voor iedereen, staat immers de patiënt centraal en is de patiënt bovendien zeer veeleisend, waardoor het voor een behandelende arts nog veel moeilijker wordt om zijn patiënt uit te lenen aan een stagiair.

De verantwoordelijkheid en het vertrouwen dat jullie ons hebben geschonken tijdens deze voor ons cruciale jaren, hebben ons niet alleen extra doen nadenken en nog harder studeren, het heeft ons bovendien het broodnodige vertrouwen gegeven om als jonge arts stevig in onze schoenen te staan.

Wij willen dan ook de proffen, maar in het bijzonder alle teachers heel erg bedanken voor hun geduld en goede zorgen.

Naast terugblikken moeten we als dokters van morgen ook durven vooruitblikken. In deze tijd van

economische crisis is het misschien niet slecht om na te denken over de plaats van onze gezondheidszorg in deze crisis en de positie van de arts binnen deze gezondheidszorg. Aangezien wij een van de beste gezondheidssystemen ter wereld hebben, lijken alle technische onderzoeken en behandelingen zomaar vanzelfsprekend voor de patiënt en voor de arts. Helaas is dit helemaal niet zo vanzelfsprekend en zullen we in de toekomst goed moeten gaan nadenken over welke onderzoeken of therapieën we voorschrijven, zeker met het groeiend aantal mogelijkheden die te onzer beschikking staan en nog zullen komen. Hierin is uiteraard een zeer belangrijke rol weggelegd voor de eerstelijnszorg. Hoe beter deze kan bufferen en zo nodig triëren, hoe minder onnodige specialistische onderzoeken er zullen gebeuren. Om dit te bereiken is er uiteraard een goede verstandhouding nodig tussen de huisartsen en de specialisten. En hoewel deze op dit moment reeds goed uitgebouwd is, zullen we als toekomstige artsen actief moeten werken aan het onderhouden ervan! En volgens mij is er geen betere manier om die eerste onderhoudende stap te zetten dan bij een hapje en enkele drankjes in dit schitterende kader.

Dank U voor uw aandacht

Feestzitting 6 december 2008

Huldiging der jubilarissen door dokter Jos Vandekerckhof

Dames en Heren

Geachte Collega's

Met een "Jupiter C"-raket lanceerden de Amerikanen in 1958 hun eerste kunstmaan, de Explorer 1. De kunstmaan zou tot augustus 1965 in een baan om de aarde blijven.

De wereldtentoonstelling te Brussel, beter gekend als Expo '58 werd geopend en de eerste transatlantische lijnvlucht met een straalvliegtuig werd uitgevoerd door BOAC met een De Havilland Comet. De Britse maatschappij was de Amerikaanse concurrent Pan Am met Boeing 707 drie weken voor.

De Zweedse Ake Senning bracht de eerste pacemaker in en de aartsbisschop van Venetië, Angelo Giuseppe Roncalli, werd tot paus gekozen ; hij koos de naam Johannes XXIII, hij was 78 jaar en werd toen gezien als een overgangfiguur of een tussenpaus.

Alfred Hitchcock regisseerde Vertigo met James Stewart en Kim Novak in de hoofdrollen. De Daf 600 Variomatic werd in productie gebracht, een Nederlandse auto met een centrifugaalkoppeling en een volautomatische transmissie, enig in zijn soort.

Na het plotse overlijden van modeontwerper Christian Dior lanceerde zijn jonge opvolger, Yves Mathieu Saint-Laurent, in het huis Dior, met succes de trapeziumlijn.

Overal in het land weerklonken de typisch Belgische Decaporgels en de Belgen waren weg van de Amerikaanse jukeboxen. Ons land importeerde in 1958 meer jukeboxen dan Duitsland en Canada.

Voetbalclub Standard wordt voor het eerst landskampioen. Rik Van Looy won Milaan-Sanremo en Parijs-Brussel en Fred De Bruyne was de winnaar van Luik-Bastenaken-Luik.

Zagen het levenslicht in 1958 :

Sharon Stone, Amerikaanse filmactrice – Prins Albert van Monaco – Prince, Amerikaans gitarist, zanger, artiest en componist – Keith Haring, Amerikaans schilder en kunstenaar - Kevin Bacon, Amerikaans acteur – Michelle Pfeiffer, Amerikaanse filmactrice - Frank De Boosere, weerman – Madonna, Amerikaans actrice – Tom Lanoye, Vlaamse schrijver, Michael Jackson, Amerikaans zanger en componist – Gerty Christoffels, Vlaams presentatrice – Jan Fabre, Vlaams kunstenaar

In 1958 overleed de omstreden Paus Pius XII, die paus was van 1939 tot 1958.

In 1958, dames en heren, promoveerden onze jubilarissen..

DR. DE GENDT AIME - KLOOSTERPOORT 24/1 - BREE

Hij is geboren te Baasrode op 31 oktober 1933 en promoveerde aan de K.U Leuven in 1958. Hij was algemeen chirurg met een bekwaming in de lichamelijke schade-evaluatie. Zijn opleiding in de heelkunde volgde hij gedurende 6 jaar bij Dr. Cuvelier te Aalst en daarna nog 6 maanden orthopedie in Alblisserdam

Sedert 1966 werkte hij in het ziekenhuis van Bree.

Hij doet nog steeds expertises.

Volgens Dr. De Gendt is de geneeskunde vrij onpersoonlijk geworden en hij zegt dat de sociale contacten tussen artsen en patiënten verwateren, de patiënten kennen hun arts niet meer.

Het beroep van geneesheer uitoefenen is een gunst, volgens Dr. De Gendt. Men moet gebruik maken van de "hersenccomputer", redeneren en de evolutie van de geneeskunde volgen, maar ook gebruik maken van zijn handigheid, zeker als chirurg;

Anecdote :

In het kader van een geplande ingreep stond Dr. De Gendt, samen met twee verpleegsters, zijn handen te schrobben aan een wasbak met erboven een venster met uitzicht op de weg die naar het ziekenhuis leidt. Plots zagen ze hun patiënt, die normaal moest geïnstalleerd worden op de operatietafel, snel wegvlugten over de straat in zijn operatieshort. U begrijpt hun consternatie.

Naar de jonge collega's toe hecht hij zeer veel belang aan de persoonlijke sociale contacten met de patiënt en een herstel van de verwaterde arts-patiëntrelatie.

DR. DEWULF ANDRE – TORENLAAN 33 - MAASMECHELEN

Hij werd geboren te Langemark-leper op 15 augustus 1932 en promoveerde aan de K.U Leuven in 1958.

Hij specialiseerde zich als kinderarts aan de K.U.Leuven bij Prof. Denys en in Rotterdam bij Dr. Schaaf. Tussen 1963 en 1978 werkte hij in het preventorium te Rekem, waar hij zich bezighield met de behandeling van astma en tuberculose bij kinderen. Hij was eveneens verbonden aan het ziekenhuis van Leut, dat gesloten werd in 1987. Daarna heeft hij zich toegelegd op de schoolgeneeskunde.

Hij vindt het beroep van geneesheer een mooi beroep omdat je de mens in nood kan helpen.

Aan de promovendi wil hij zeggen : *"Gebruik uw hoofd en uw hart..d.w.z. uw grondige kennis en een grote dosis naastenliefde, dan zal je geluk kennen op uw levensweg en je patiënten zullen succesvol geholpen worden"*.

Dr. Dewulf houdt van "Huttentochten" in de Alpen en heeft als bijkomende hobby taalstudie : Spaans, Russisch, Noors en Italiaans.

Anecdote :

Op een dag kwam een dame met haar twaalfjarige dochter die allerlei klachten had. Dr. Dewulf geraakte er niet uit wijs. De moeder suggereerde dan maar zelf de diagnose door te zeggen : *"Dr. zouden het niet de publiciteitsjaren zijn ?"*

DR. JORISSEN JOS – STERRENWACHT 140 - ZOLDER

Hij werd geboren in Hoeselt op 26 april 1933. Hij promoveerde aan de K.U.Leuven in 1958 en specialiseerde zich als neus-keel-oorarts bij Prof. Crabbé aan de K.U.Leuven. Hij was in Limburg de eerste neus-keel-oorarts die ook ooperaties uitvoerde, hij heeft zich inderdaad vooral beziggehouden met oorchirurgie.

Dr. Jorissen heeft altijd een balans gevonden tussen werk en ontspanning door 6 weken te werken en 1 week verlof te nemen.

Hij vindt dat hij een mooi en aangenaam beroepsleven gehad heeft. Het beroep van geneesheer is een interessant beroep, hij is wel van oordeel dat er vroeger méér collegialiteit was.

Zijn belangrijkste hobby was vliegen, hij heeft heel Europa met zijn Cessna vanuit Zwartberg verkend en hij ging ook op vakantie met dit vliegtuig. Hij diende dan wel telkens rekening te houden met geschikte landingsplaatsen.

DR. LEETEN CYRIEL – MOLENPOORT 6 B10 - HASSELT

Hij werd geboren in Hamont op 21 mei 1932. Hij promoveerde aan de K.U.Leuven in 1958 en was altijd huisarts. In het begin van de jaren 60, zo zegt hij, waren de mensen die over een telefoon beschikten vrij zeldzaam : dokters en industriëlen waren zowat de enigen die een telefoon in huis hadden, bijgevolg mochten de dokters als eens de veearts 's nachts opbellen als er bij een boer in de buurt een koe moest kalven.

Het beroep van geneesheer noemt hij een "rijk" beroep. Een huisarts is niet enkel een gezondheidswerker, maar ook een familiedokter, een vertrouwenspersoon, bij wie de patiënt terecht kan voor goede raad en om problemen op te lossen. Huisartsen waren vroeger raadgever op verschillende domeinen : zo waren ze bv. betrokken bij de opvoeding van de kinderen van hun patiënten en ook raadgever bij de verdelingen van de erfenis. De artsen waren toen meer een vertrouwenspersoon dan nu.

Collega Leeten is 12 jaar burgemeester van Hamont-Achel geweest, zonder voorafgaandelijk gemeenteraadslid te zijn.

Zijn wenk aan de jonge promovendi luidt : "*Blijf eenvoudig en vergeet nooit dat je een dienstverlenend beroep uitoefent*".

DR. LEONARD Ernest – KRUISVINDINGSSTRAAT 43 te TONGEREN

Hij werd geboren te Mal op 8 november 1933 en promoveerde aan de Ulg in 1958. Na zijn legerdienst vestigde hij zich te Mal. Vanuit Mal deed hij ook huisartsenpraktijk voor de omliggende dorpen, gezien de schaarste aan huisartsen in die tijd. Hij heeft altijd zeer hard gewerkt. Zo herinnert hij zich wel een “topmoment” tijdens een griepedemie waarbij hij 80 huisbezoeken aflegde en 45 raadplegingen hield. Hij werkte eigenlijk continu.

Hij houdt vast aan het principe van de individuele geneeskunde en is in feite niet zo'n groot voorstander van groepspraktijken. Hij was in zijn tijd steeds paraat, ook op zaterdag en zondag. Hij zou het beroep van geneesheer zeker opnieuw kiezen en ook dan nog solo te werken.

Voor de jonge collega's heeft hij maar één tip : “Zorg goed voor uw eigen gezondheid en rook niet”.

DR. MEVIS Paul – NARCISSENLAAN 6 te HEUSDEN-ZOLDER

Hij werd geboren te Lummen op 20 januari 1934 en promoveerde aan de K.U.Leuven in 1958. Tussen 1958 en 1960 verrichtte hij zijn militaire dienst bij de Para's te Diest. Hij begon in 1960 zijn praktijk als huisarts te Lummen en was ook als arts verbonden aan het M.P.I. Broeders van Liefde te Lummen. Hij stopte zijn praktijk in 1999.

Anecdote :

Een zware hysterica viel ooit spectaculair op de vloer van de spreekkamer. Gezien dokter Mevis haar zeer goed kende, liet hij haar gewoon liggen, terwijl hij rustig verder werkte aan zijn bureau. Toen ze na vijf volle minuten nog steeds roerloos bleef liggen, zei hij dat hij haar een geneesmiddel zou toedienen maar dat de inspuiting wel héél erg pijnlijk kon zijn. Vliegensvlug stond deze patiënte op en zei dat een injectie niet nodig was, daar ze zich plots al veel beter voelde.

Hij zou het beroep van geneesheer zeker opnieuw kiezen maar in een systeem met meer vrije tijd, ook tijdens de weekdagen.

Voor de jonge promovendi heeft hij een duidelijke wenk. Op elk ogenblik van uw medisch handelen moet je je steeds bewust zijn van je grote verantwoordelijkheid ten opzichte van de patiënten : het altijd goed met hen voor hebben en geen onverantwoorde dingen doen. Veel beschikbaar en dienstvaardig zijn maar toch voldoende emotionele afstand nemen om geen stressproblematiek of burn-out tegen te komen.

DR. MICHIELS GERARD – ST. TRUIDERSTEENWEG 520 - HASSELT

Hij werd geboren in Wilrijk op 7 november 1933. Hij promoveerde aan de K.U.Leuven in 1958. Tussen 1958 en 1960 was hij werkzaam in St.- Martens-Lennik en sinds 1960 in St.-Lambrechts-Herk waar hij de huisartsengeneeskunde uitoefende tot 2001.

Collega Michiels tennist nog regelmatig en heeft als bijkomende hobby fotograferen, filmen en reizen.

Hij vindt het beroep van geneesheer een zwaar beroep, fysisch en psychisch met belasting voor het familiale leven maar het heeft hem wel een zeer grote voldoening gegeven.

Volgens dokter Michiels ondermijnen de wisselende wachtdiensten de vertrouwensrelatie tussen arts en patiënt en ze maken de geneeskunde vrij onpersoonlijk.

Anecdote :

Op tweede kerstdag 1967 werden hij en de pastoor dringend geroepen voor een stervend oudje. Het vroom -10 en het was beginnen regenen. Ze zijn dan samen te voet - want transport met de auto was onmogelijk – het pad opgegaan met sokken over hun laarzen getrokken. De wegen waren totaal onbegaanbaar, ze moesten door de velden trekken en over prikkeldraden klimmen. Bij aankomst waren ze omgebouwd tot echte sneeuwmannen. Het was een nachtbezoek over 7 km dat 6 uur duurde. Het stervende oudje heeft nadien nog enkele weken geleefd.

DR. ORYE HUGO - MAASTRICHTERSTEENWEG 285 – HASSELT

Hij werd geboren te Stevoort op 2 oktober 1933. Hij promoveerde aan de K.U.Leuven in 1958 en volgde zijn opleiding als gynaecoloog bij collega Victor Nolens en was twee jaar werkzaam in Parijs bij Palmer. Dr. Orye heeft nog lange tijd zelf zijn rachi-anaesthesies geprikt en dan de sectio verricht.

Tussen vroeger en nu ziet hij een groot verschil door de feminisatie van het beroep, niemand wil nog zo hard werken als vroeger.

Voor de jonge collega's heeft hij een goede raad : "Vraag de oudere collega's om raad, als je het niet weet.."

Dr. Orye ziet een probleem in de huidige opleidingen, die te kort zijn en door de korte duur vindt hij dat de kennis aan het einde van de rit vrij miniem is.

Anecdote :

Jaren geleden kreeg dr. Orye om 1 uur 's nachts telefoon. De man in kwestie zei : "*Doktor, mijn vrouw heeft om de 15 minuten pijn..we zullen zeker nog maar wat afwachten ?*" Om 3 uur s' nachts terug telefoon van dezelfde man die zei : "*Doktor, het komt nu alle 10 minuten, ik ga komen*". Om 3.30 uur wordt er hard aangebeld aan de deur. Collega Orye opende het venster en de man in kwestie riep : "*Ik heb ze bij, dokter.. ik doe ze nu naar het moederhuis*". Om 4 uur komt er een telefoon van het moederhuis met de melding : "*Dokter, die man wilde absoluut dat ik u belde.. het zal wel voor in de namiddag zijn*." "Ja, zei ik, *die man is een beetje nerveus*".

Volgens collega Orye is het beroep van geneesheer een fijn beroep, vooral als je zelf eens ziek wordt, besef je hoe belangrijk het is om een goede dokter te hebben.

DR. PUT THEOPHIEL – WEG NAAR AS 17/1 - GENK

Hij werd geboren te Lummen op 7 juli 1930 en promoveerde aan de R.U.Gent in 1958 en specialiseerde zich in de neurochirurgie en neuropsychiatrie tussen 1958 en 1963 o.a. in het Michael Reese Hospital te Chicago, aan de Rijksuniversiteiten van Utrecht en Gent en aan de University of Minnesota te Minneapolis.

Hij werkte tussen 1963 en 2000 in het St.-Jansziekenhuis te Genk en in het St.-Franciscusziekenhuis te Heusden. Hij stichtte de eerste neurochirurgische dienst in Limburg waarin hij tien jaar alleen werkte, meerdere jaren had hij ook een vaste stek in het O.L.Vrouweziekenhuis te Geel. In de zestiger jaren startte hij met hulp vanuit Nederland en een paar medewerkers, het type cognitieve en psychomotorische revalidatie op bij patiënten die een cerebraal letsel hadden opgelopen.

Hij publiceerde tot in de jaren tachtig, stopte met neurochirurgie in 2000 en is nu nog medisch directeur in twee revalidatiecentra voor ambulante patiënten. Dr. Put volgt nog steeds cursussen aan de faculteit Godgeleerdheid en aan het Hoger Instituut voor Wijsbegeerte te Leuven.

Volgens dokter Put heeft de geneeskunde teveel oog gekregen voor de ziekte en te weinig voor de zieke mens ; daardoor is het beroep van geneesheren zondermeer een beroep als een ander geworden.

“Zorg voor een waardig en rustgevend voorkomen” zegt hij tegen de jonge promovendi. “Benader uw patiënt met empathie, help hem bij het afnemen van de anamnese waarbij geduld en gerichte tussenkomst nodig zijn. Spreek met hen in verstaanbare taal en niet met geleerde termen uit het medisch jargon. Vergeet niet dat klinisch onderzoek nog steeds het basisonderzoek blijft ; laat U niet te vlug verleiden tot technische onderzoeken die vaak duur zijn voor de patiënt en de maatschappij. Aarzel ook niet om advies te vragen aan uw collega’s. Artsen kennen als geen ander het woord ‘collega’ maar het is veel belangrijker om collegiaal te zijn en mekaar te waarderen.

Anecdote :

Een man die zich met een jachtgeweer door het hoofd had geschoten werd in comateuse toestand binnengebracht op het moment dat dokter Put van dienst was. De man leed aan dwangneurose en er zat een grote hoeveelheid hagelkorrels in zijn brein ; een dergelijke massa kon niet verwijderd worden. De korrels hadden een traject in het achterdeel van zijn rechter frontale kwab gevolgd. Na enige dagen werd de man bewust en kort nadien kon hij een behoorlijk gesprek voeren, terwijl hij dat voordien nooit kon ; de familie vond zelfs dat hij nu normaal reageerde. Collega Put legde aan de familie uit dat dit kwam door de onderbreking van de vezels in de frontale kwab ; dat vonden ze vreemd, maar inderdaad in die tijd deden de psychiaters af en toe beroep op de neurochirurgen om bij patiënten met een dwangneurose in die zone de vezels te onderbreken met over het algemeen een behoorlijk resultaat. De familie is hem echter blijven beschouwen als een soort tovenaar die zijn therapeutisch geheim niet wilde vrijgeven.

DR. THIJS RAYMOND - KLOOSTERLAAN 9 - HASSELT

Hij werd geboren te Stokkem op 16 mei 1932 en promoveerde aan de K.U Leuven in 1958. Tussen 1958 en 1963 was hij huisarts te Bilzen, was ook werkzaam als mijnarts en werkte eveneens in de preventieve sector, waar hij zich bezighield met o.a. onderzoek op ankylostoma duodenale.

Na de sluiting van de mijnen was hij de stichter van GEDILO (*de Geneeskundige Dienst van Limburgse Ondernemingen*). Ondertussen is deze dienst een nationale dienst en heet nu Encare Prevent. Op dit ogenblik werken er een veertigtal artsen.

Toen dokter Thijs in Eisden werkte als mijnarts waren slechts twee artsen verantwoordelijk voor een vijfhonderdtal mijnwerkers.

Anecdote :

Op een zondag was er een bezoek aan de ondergrond van de mijn. Een dame die deel uitmaakte van de bezoekersgroep geraakte beneden in de mijn in paniek ; een reddingsteam moest uitgestuurd worden om haar, met veel moeite, naar de verbandzaal te brengen.

De vrouw was bewusteloos en er zat niet anders op dan haar te wassen, gezien ze bevuild was door haar ondergronds verblijf.

De ene brancardier zei tegen de andere : "*Jean , ik heb nog nooit een vrouw gewassen..*" waarop de dame in kwestie recht veerde en zei : "*Ik zal het wel zelf doen*". Ze was plots genezen !

Dr. Thijs zegt dat het beroep van geneesheer veel voldoening geeft maar door onregelmatige tijdsdruk, wel belastend kan zijn. In de preventieve geneeskunde zijn er andere uitwegen.

Naar de jonge promovendi toe zegt hij dat ze voortdurend moeten bijscholen door lectuur, seminaries, congressen.. dit is een must. Ze moeten hun tijd nemen en vooral leren luisteren naar de patiënten.

DR. VAN GYSEL TONY – VILSTRAAT 50 - HASSELT

Hij werd geboren te Antwerpen op 5 oktober 1922 en promoveerde als dokter in de genees- heel- en verloskunde aan de K.U. Leuven in 1948. Aansluitend volgde hij een opleiding in de radiologie bij de professoren Massy te Leuven en Porcher te Parijs en bij de dokters Gautot en Van Cauteren in de Eeuwfeestkliniek te Antwerpen. Hij vestigde zich als radioloog te Hasselt in 1957, was verbonden aan het Burgerlijk Hospitaal, het latere Virga Jesseziekenhuis, waarvan hij sinds januari 1960 tot aan zijn pensioen in 1987 diensthoofd radiologie was.

Zijn grote hobby's zijn geschiedenisboeken, fotografie, film en golf.

Het beroep van geneesheer is volgens hem een boeiend beroep, vooral dat van radioloog. Hij werkte eertijds mee aan de inrichting van de eerste radiologische dienst van het ziekenhuis van de K.U.L. in Congo in 1953. Hij was uiteraard ook betrokken bij de inrichting van de nieuwe dienst radiologie in het Virga Jesseziekenhuis te Hasselt.

Zijn goede raad voor de jonge artsen luidt als volgt : "*Streef naar nauwkeurigheid in het werk en vriendelijkheid voor de patiënten en uw medewerkers*".

Anecdote :

Op een middag komt een vrouw aanlopen op de dienst radiologie en gaf aan collega Van Gijsel een brief van haar huisarts en vroeg : "*Ben ik nog op tijd?*" Collega Van Gijsel wilde juist vertrekken maar zei : "*Ja, ga maar vlug binnen in kabine 1 en kleed u maar uit*". In de RX-zaal las hij de aanvraag ; RX linker pink. Toen hij de deur van de kabine opende, droeg de vrouw enkel nog een slipje..

DR. VANFLETEREN LOUIS – BEKSTRAAT 3 - HASSELT

Hij werd geboren te Oostkamp – Brugge op 5 mei 1933 en promoveerde aan de K.U.Leuven in 1958 en volgde twee jaar een opleiding in algemene heelkunde bij dokter Maenhout in Brugge en in Knokke, twee jaar orthopedische opleiding in Den Haag en één jaar orthopedische opleiding in Eindhoven. Hij vestigde zich eerst te Roeselare en later in Hasselt waar hij werkzaam was in het Salvatorziekenhuis en in het Virga Jesseziekenhuis. Hij stopte zijn professionele activiteiten in 2002.

Zijn grote hobby's zijn golfspelen en het onderhouden van zijn tuin.

Voor de jonge promovendi heeft hij een duidelijke boodschap : *“De geneeskunde : zo zegt hij is een prachtig beroep ; heb steeds respect voor uw patiënt, heb geduld en steun u vooral op klinisch onderzoek om tot een juiste diagnose te komen. Pas daarna volgen de technische onderzoeken.”*

Anecdote :

Tijdens een operatieve ingreep als tweedejaarsassistent heeft hij ooit bloed en tranen gezweet. De patiënt was een jonge dame waarbij hij vermoedde, na grondig klinisch onderzoek, dat het ging om een acute appendicitis. Bij de chirurgische ingreep bleek het echter te gaan om een extra-uteriene zwangerschap met een ernstige bloeding. Uiteindelijk is alles nog goed gekomen. Het beroep van arts is boeiend en veeleisend. “Ik denk” zegt hij dat ons beroep één van de mooiste beroepen is, maar het vergt zeker maximale inzet, voortdurende bijscholing, familiaal een zekere opoffering. Associaties en groepspraktijken doen meer tijd vrijkomen dan vroeger.

DR. VYNCKE GUIDO – E.J.VAN GANSENSTRAAT 10 E - WESTERLO

Hij werd geboren te Wervik op 26 maart 1932 en promoveerde aan de R.U.Gent in 1958 en was tot 1979 huisarts te Westerlo en tussen 1972 en 1997 medisch deskundige voor meerdere rechtbanken. Hij was ook bedrijfsarts bij Volvo te St.Truiden en Gezondheidsinspecteur tussen 1980 en 1994. Hij is stichtend voorzitter van het Rode Kruis van Westerlo.

Dr. Vyncke zegt dat zich sedert de jaren vijftig een enorme technologische en elektronische evolutie heeft voorgedaan. Dit heeft veel verbetering teweeggebracht in medische beeldvorming en operatieve technieken maar zonder een goede anamnese en een degelijk klinisch onderzoek, is een goede diagnose volgens hem niet mogelijk.

Hij heeft als huisarts, bedrijfsarts, ambtenaar en rechtsdeskundige alle takken van de geneeskunde mogen uitoefenen ; deze hadden allemaal hun charmes maar niets evenaart volgens hem de huisartsenpraktijk. Hij zou zijn beroep van huisarts zeker opnieuw uitoefenen maar weet wel dat dit nu nog meer belastend is dan vroeger.

Anecdote :

“In 1960 was alles nog mogelijk ,” zegt hij. Tijdens zijn spreekuur 's avonds kwam de volgende patiënt niet opdagen. Collega Vyncke ging een kijkje nemen in de wachtzaal en zag vier mannen kaartspelen, ze riepen hem toe : *“Nog even wachten dokter.. nog éneslag.. dit was de laatste slag”*.

Feestzitting 6 december 2008

Dankwoord namens de jubilarissen

door dokter Hugo Orye

Mijnheer de Voorzitter

Excellenties

geachte collegae

Mevrouwen, mijne Heren

Toen onze voorzitter Robert mij opbelde en vroeg om hier, in naam van de jubilarissen, een klein woordje te zeggen, heb ik direct gezegd dat ik geen goede spreker ben en dat ik dat liever niet deed.

“Ja, zei hij, ze hebben me nochtans gezegd dat ik u moest vragen”. Ik denk dat hij vooral dacht : “Die werkt nog een beetje en is nog enthousiast”. Zo sta ik hier.

Beginnen wil ik met de voorzitter en al de leden van de Raad te bedanken voor deze uitnodiging en al de lieve woorden. Als men 50 jaar “dokter” is, kijkt men natuurlijk eens terug. Wij jubilarissen, hebben zoveel zien veranderen : “de vervrouwelijking (zie maar naar het lijstje van de jubilarissen, het zijn enkel mannen) ; het aantal Limburgers aan de universiteit, dat wat vroeger ondermaats, de instrumentalisaties, enz., maar daarop wil ik verder niet ingaan.

Wij, jubilarissen, hebben zoveel beleefd en daar wil ik wel op ingaan met enkele verhalen en ik zeg U: “Alle jubilarissen, zouden u gelijkaardige verhalen kunnen vertellen !”

Het eerste verhaal is één uit de oude doos. Op paasmaandag in '57 had ik een afspraak met dr. Henry Nolens in het oud gasthuis aan de kanaalkom. Ik moest daar enkele maanden later stage gaan doen. “Ja, manneke zei de portier, ga maar die lange gang af en klop maar op de deur aan het einde van de gang”. Ik klopte daar en na een tijdje ging de deur langzaam open en een klein dik nonneke kwam naar buiten. “Ik ben zuster Bernarda, zei ze “en wie zijt dje ?. Ik stelde me voor. “Zijt dje inne van de schoenwinkel ? “Ja” zei ik. Op dat ogenblik kwamen drie verpleegsters full speed met een brancard door de gang gelopen. De deur ging open, ze stormden binnen en er lag een lijkbleek jong vrouwtje op deze brancard. Dat nonneke keek, draaide zich naar mij, “Da’s ‘n extra-uterienne, wacht hier”.

Ik dacht aan mijn cursus : anamnese, symptomen. Wat was me dat ? Een beetje later ging deur open en dat nonneke vroeg : “Kunt dje assisteren ?” Ik zei : “Ja” “Kom, zei ze, was je daar maar. Een beetje later kwam Henry langs mij zijn handen wassen. “Uw mama ken ik, die is door die militaire jeep overreden”. “Ja, zei ik, die heeft hier lang gelegen”. Toen riep hij : “Bernarda, is de marmiet gereed?”

Ik dacht : “de marmiet ?” Een beetje later brachten ze de marmiet, daarin zaten 3 lege infusieflessen, 3 stoppen en paar troussen, een trechter, een zift en een pollepel. Alles werd op tafel gelegd, nog een paar koelers, een schaar en een mes. De buik werd geopend, alles vol bloed ! Ik moest de buik openhouden. De pollepel ging in de buik, het bloed werd opgeschept, door de zift in de trechter en daarna in de bokaal, als deze vol was, de stop erop, een trousse en dat madammeke kreeg haar eigen bloed terug. Intussen was de eileider afgeklemd en uitgesneden. Dat vrouweke zag er direct al veel beter uit. Zo ging dat vroeger, die pollepel is natuurlijk lang verdwenen, maar ik vond dat toch formidabel, misschien zou ik ook liever mijn eigen bloed terugkrijgen : geen kruisproeven, geen aidstesten. Dat waren mijn eerste uren in het oud gasthuis aan de kanaalkom.

Een tweede droevig maar waar gebeurd verhaal.

In het zevende jaar had ik vroeg gedaan met mijn examen en verving ik dokter Cleeren in Stevoort, mijn geboortedorp. Op een vrijdagnamiddag eind juli moest ik naar Leuven voor de proclamatie. Ik had raadplegingen gehouden en een paar visites gelopen. Dan deed ik snel mijn goed kostuum aan en met het tutuuke van mevr. Cleeren reed ik naar Leuven. Ik zag juist al de professoren met uitgestreken gezicht de zaal van de lakenhalle binnengaan. Daar was veel volk, allemaal schoon gekleed, de moeders, vaders, zussen. Ik was er alleen.

En wat nog nooit was voorgevallen, we werden samen met de Walen afgeroepen. Dat was de eerste keer en ik geloof ook dat ze dat later nooit meer gedaan hebben. Eerst de Walen : "Monsieur Albert.. a eu la distinction, monsieur.. a eu la distinction, monsieur a eu la grande distinction,.. a eu la plus grande distinction enz. Zo rond de 20°: a satisfait en opnieuw a eu la distinction enz.

Dan de Vlamingen : Mijnheer A. heeft voldaan, .. heeft voldaan, .. heeft voldaan enz. De 20°.. heeft onderscheiding, weerom : ..heeft voldaan ..heeft voldaan..heeft voldaan. Men begon te stampen, vooral de ouders, de zussen en lievekes. Bij elke "heeft voldaan" luider en luider.

Plots bekeken de professoren mekaar, stonden recht en waren weg ! Daar stonden we. Ik keek op mijn horloge, ik moest de raadpleging gaan doen. Na een half uur kwamen de professoren terug en zegden : "Als er nog meer rumoer gemaakt wordt, dan schorsen we de zitting en krijgen jullie je diploma einde september". Het herbegon : heeft voldaan, heeft voldaan, soms een onderscheiding. Ik reed naar huis en dacht : "zijn wij Vlamingen, dan zoveel dommer ? Toen dacht ik aan mijn vriend Rommelaer, die in de "eerste zit" nooit alle vakken aflegde, enkele vakken legde hij pas af in september, want hij wilde veel punten halen, hij moest onderscheiding hebben.. "anders verlies ik mijn beurs" zei hij. Nagenoeg alle Walen hadden dus altijd een beurs gehad, terwijl mijn vader altijd alles zelf heeft moeten bekostigen.

Derde verhaal : onze echtgenoten

Op een zekere dag zei een vriend huisdokter tegen mij : "Ik ga je geen patiënten meer sturen, ik heb er één die bij jou niet meer wil komen. "Dokter" zei ze, "die houdt aan met zijn secretaresse". "Dat kan niet" zei mijn vriend. "Jawel" zei ze "ik heb gezien hoe hij in haar billen kneep, daar is iets tussen die twee". Mijn vriend vroeg : "Was dat zo 'n jong blond secretareske ?" "Ja" zei ze. "Je hebt gelijk" zei mijn vriend. "Dat is zijn secretaresse, maar dat ik ook zijn receptioniste, zijn telefoniste, zijn laborante, zijn kuisvrouw, zijn kokkin en moeder van zijn kinderen".

Ja, dat waren onze vrouwen. Ik vertel dit omdat ik al onze vrouwen wil huldigen voor alles wat ze voor ons gedaan hebben. Dit verdient een applaus.

Vierde en vijfde verhaal : - zaken die soms verkeerd gaan –

Op een vrijdag in het midden van de voormiddag kreeg ik telefoon van de spoedopname in het Virgajesse Ziekenhuis met de vraag : "Kan u komen zien naar een patiënte, die zich niet goed voelt". Ze was 10 dagen opgenomen in het ziekenhuis, men had niets gevonden, na 4 dagen kwam ze terug binnen. Ik zou tijdens de middagpauze bij haar langsgaan en vroeg intussen aan mijn assistente of ze al bij deze patiënte wou langsgaan. Na 1 uurke belt mijn assistente me met de melding : "Dr. Orye, moet ge nu eens horen.. ik ben die mevrouw gaan zien en vraag haar zoals altijd "Is er kanker bij u in de familie ?". "Ja" zegt ze, "mijn moeder, mijn grootmoeder en twee tantes, allemaal hebben ze eierstokkanker". "Het is niet waar" zei ik. Ze had een resem bloedtesten gehad, ikzelf heb direct bloed afgenomen voor een CA125. "Ik ben juist naar het labo geweest en die test was hoger dan 2000 – ze moeten nog verder verdunnen, normaal is dat rond de 10". Ik zei : "Formidabel, gij zijt 'n goeie"

Enkele maanden werd ik opgebeld door een goede kennis : “Hugo, ik heb uw raad nodig – waar zou ik naar toe moeten – ik heb zo’n dikke buik gekregen – de huisdokter zegt dat het komt omdat ik zo moeilijk afga – maar ik ga elke dag naar het toilet. Ik vroeg : “Wanneer zijt ge nog bij mij geweest ?” “Ik denk” zei ze “ dat dit zo’n twee jaar geleden is”. Let op, wij weten uit ervaring dat ge dit altijd met twee moet vermenigvuldigen en inderdaad, het was 4,5 jaar geleden. Toen vroeg ik : “Hebt ge pijn ?” “Neen, totaal niet” zei ze. Toen kreeg ik schrik en dacht aan eierstokkanker. Ik zei : “ikzelf moet je zien, ik bel je terug”, maar toen dacht ik, het is zo’n schoon weer, ik rij er met de fiets naar toe. Ik onderzocht haar op de canapé, legde mijn hand op haar buik en voelde de knobbels. Bij toucher crombeerde alles en voelde ik meer cystes en knobbels. Wat loop er soms mis, wij denken allemaal teveel aan al die speciale onderzoeken, we verwaarlozen een goede anamnese. In het ziekenhuis stellen ze direct de grote batterij van onderzoeken op en schieten met bloedtesten, RX’n, echo’s, MNR, scans enz. Ik maak hier nog eens reclame voor alles wat ge bij u hebt : uw handen, uw tong, uw ogen en oren, uw stethoscoop enz.

Mag ik nog een klein en laatste verhaaltje brengen ?

Op een zekere dag zei mijn vrouwtje : “Ge moet toch zo dikwijls de telefoon opnemen en opstaan, laat mij maar eens aan die kant van het bed liggen”. In het midden van de nacht : ring.. maar ze nam niet op. Ik zei “Ga maar gauw terug aan de andere kant van het bed liggen” en nam op.. Toen ik wegging, vroeg ze : “Voor wie is’t ? “Zie dat ge weet wat het is en hoe het heet “. Als ik dan dat vertelde schreef ze het op. Een tijdje later zag ze dan dat vrouwtje met haar kinderkoets door de stad wandelen, ze stak de straat over en zei “Maar kijk nu toch eens.. is dat nu de kleine Eddy ?” “Hoe weet je dat ?” zei de vrouw “Ja “zei mijn vrouw, “Mijn man heeft het me verteld.”.. en ze waren alle twee gelukkig. Waarom dit verhaal ? Wel, doe iets meer dan dat ge moet doen.. dat geeft extra vreugde en kleur aan uw leven !

Voor de jonge dokters nog dit : “Ik hoop dat U aan de geneesheer evenveel vreugde moogt beleven als wij”.

Ik dank U voor uw aandacht.